

Publicerad 2010-08-18 16:47 av Cadena

Jordgondol

Vaknar när jorden häver oss ur mörkret
släcker månen, vänder stäven mot ljuset
än en gång
utan ett uns av mitt eget handlande.

Det är en lisa

min arm skulle aldrig förmå
att bära oss framåt en millimeter själv
ur nattens slocknande drömmar

för du vilar sorgsen och tung
med axlar som värjer sig tyst
mot dagen som gryr.

Tur att jag vet:
det är som det är med livet

att två äpplen på samma gren
som gungat tillsammans en stund
medan de rodnat kind mot kind

mjuknar och mognar än
sedan de fallit.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cadena med Poeter.se id #22773 innehar upphovsrätten